

ORĘDOWNIK

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 360 mk., miesięczna 150 mk. — Poszczególne numery 20 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 40.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 60.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Drukarnia Gdańska“ Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 37.

Puck, sobota, dnia 20 maja 1922 r.

Rok 36.

Część Urzędowa.

- Treść:*
297. Ustawa z dnia 4 IV 22 o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.
  298. Ustawa z dnia 31 III 22 w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.
  299. Ustawa z dnia 6 IV 22 w przedmiocie zmiany niektórych postanowień pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 VI 1906 r. i ustawy z dnia 19 XII 1919 r. obowiązujących w był. dziel. pruskiej.
  300. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 III 22 w przedmiocie ustalenia właściwości i siedziby okręgowych urzędów ziemskich w byłej dziel. pruskiej.
  301. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 21 IV 22 w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.
  302. Ogłoszenie Wojewody Pomorskiego w sprawie sprzedaży 200 koni rewindykowanych z Niemiec.
  303. Obwieszczenie Pomorskiej Izby Skarbowej w sprawie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.
  304. Obwieszczenie dot. zgłoszenia źrebiąt pochodzących od klaczy pożyczonych od wojska.
  305. Premjowanie stadników i knurów włościńskich (gminnych).
  306. Dotyczy kursu podkuwaczy koni.
  307. Zarządzenie starosty w sprawie udzielenia pomocy żandarmom wojskowym.
  308. Dotyczy rocznego odszkodowania urzędników stanu cywilnego.
  309. Zebranie organizacyjne „Żałobnego Krzyża”. Ogłoszenia.

297.

Ustawa z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Art. 1. W razie ujawniającego się braku mieszkań zarządy gmin miejskich mają obowiązek dostarczania mieszkań dla:

1. przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej, oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw;
2. posłów do ciał ustawodawczych w miejscu obradowania tych ciał;
3. funkcjonariuszów państwowej służby cywilnej, sędziów, prokuratorów, profesorów i nauczycieli szkół państwowych, oraz publicznych szkół powszechnych, powołanych do służby nie w drodze umowy, lecz w trybie mianowania na stanowiska służbowe w urzędach publicznych, mających stałą siedzibę w danej gminie;
4. oficerów i równorzędnych im osób wojskowych, mających stały przydział służbowy w danej gminie;

5. osób i organizacji, wysiedlanych z mieszkań w myśl przepisów artykułów 7 i 15 niniejszej ustawy.

Art. 2. Zarządy gmin miejskich obowiązane są na cel, w art. 1 przewidziany, dostarczać przede wszystkim odpowiednich mieszkań i pomieszczeń własnych lub dobrowolnie przez osoby prywatne ofiarowanych. O ile zaś takich nie posiadają, mają prawo zajmować mieszkania, względnie części mieszkań, stosownie do następujących postanowień.

Art. 3. Prawo zarządów gmin miejskich zajmowania mieszkań na cele, wskazane w art. 1, dotyczy mieszkań i pomieszczeń:

1. nie zamieszkanym,
2. niedostatecznie użytkowanym,
3. zajętych przez przedsiębiorstwa, przeznaczone do zabawy lub gry,
4. opróżnionych przez osoby, wydalone z gminy rozporządzeniem władz rządowych,
5. utrzymywanych przez osoby, posiadające bez uzasadnionej przyczyny (art. 6 p. 5) więcej niż jedno mieszkanie w obrębie Państwa Polskiego,
6. wynajętych, podnajętych lub odstąpionych fikcyjnie w oczywistym zamiarze obejścia niniejszej ustawy.

Art. 4. Za mieszkania i inne pomieszczenia nie zamieszkałe i podlegające zajęciu w całości uważa się te, które są:

1. całkowicie próżne, a stanowią odrębną całość, z wyjątkiem wynajętych, a przez nowego lokatora jeszcze nie objętych, o ile jednak wprowadzenie się nowego lokatora następuje z przyczyn uzasadnionych nie później, niż w dni 8 od daty opróżnienia się mieszkania;
2. używane wyłącznie jako składy sprzętów domowych, rzeczy lub towarów, a są z przeznaczenia lokalami mieszkalnymi, choćby nawet właściciel mieszkania lub ruchomości w nim znajdujących się pozostawił tam osobę do nadzoru tychże. Ruchomości te winny być w razie zajęcia lokalu usunięte i złożone w odpowiednim składzie na koszt i ryzyko ich właściciela.

Art. 5. Za niedostatecznie użytkowane i podlegające częściowemu zajęciu uważa się:

1. mieszkania z ilością pokoi do 6 włącznie, z których żaden nie jest podnajęty, o ile w tych mieszkaniach ilość pokoi przekra-

cza więcej niż o 1 ilość faktycznych mieszkańców; mieszkania zaś większe, o ile w nich przypada dodatkowo mniej niż po 2 faktycznych mieszkańców na każdy pokój powyżej sześciu;

2. mieszkania, posiadające sublokatorów, o ile ilość pokoi, zamieszkałych przez posiadacza lokalu, przekracza normy, ustalone w punkcie 1 niniejszego artykułu, ilość zaś pokoi, zajętych faktycznie przez sublokatorów, jest większa od ich liczby.

Zajęciu podlega tylko ilość pokoi, przekraczająca wskazane wyżej normy.

Przy obliczeniach stosunku pokoi do ilości mieszkańców nie są brane w rachubę alkowy, kuchnie, przedpokoje, łazienki, uwzględniane są natomiast wyjątki, ustalone w art. 6.

Art. 6. Nie podlegają zajęciu:

1. mieszkania w budynkach, stanowiących własność Państwa, kościołów wszelkich wyznań i uznanych przez Państwo związków religijnych oraz instytucji użyteczności publicznej;
2. mieszkania i części mieszkań, niezbędne dla wykonywania zawodów wolnych, jak np. gabinety, poczekalnie i pracownie;
3. niezbędne lokale zarejestrowanych i czynnych organizacji zawodowych, kulturalnych oraz szkół, internatów i burs prywatnych, jak również lokale handlowe i przemysłowe, zaleźnie od przestrzeni i ilości zatrudnionych pracowników z uwzględnieniem rodzaju przedsiębiorstwa;
4. mieszkania, względnie części mieszkań, opróżnione czasowo przez wyjazd wszystkich lub części mieszkańców z ważnych powodów, jak np.: na ferie, odpoczynek, kurację, o ile stan całkowitego opróżnienia nie trwa dłużej niż 4 miesiące i o ile mieszkanie nie należy wogóle do kategorii niedostatecznie zużytkowanych;
5. mieszkania, podlegające zasadniczo zajęciu w myśl p. 5 art. 3, o ile w obrębie danej gminy jest utrzymywane tylko jedno mieszkanie, a użytkowanie posiadanych mieszkań jest niezbędne dla wykonywania zawodu, spełniania stałych obowiązków społecznych lub kształcenia dzieci;
6. mieszkania i pomieszczenia w domach, piętach i przybudówkach, których budowę ukończono lub się ukończy w b. dzielnicach rosyjskiej i pruskiej po 1 lipca 1919 r. względnie dla których w b. dzielnicy austriackiej udzielono lub udzieli się konsensu na zamieszkanie po 27 I 1917 roku; postanowienie tego punktu odnosi się także do mieszkań i pomieszczeń, które z powodu zniszczenia stały się niezdatnymi do użytku i zostały opróżnione, a następnie kapitalnie odremontowane;
7. mieszkania, względnie części mieszkań, w których mieszczą się zbiory sztuki, naukowe lub biblioteki o charakterze muzealnym;
8. części mieszkań, przez zajęcie których uniemożliwia się prawidłowe korzystanie z reszty mieszkania, jak np.: pokoje przechodnie, pokoje do których jedyny dostęp prowadzi przez inne pokoje i t p.;
9. mieszkania w budynkach, wybudowanych przez instytucje na pomieszczenie swych pracowników, bez względu na termin wybudowania, o ile wszakże są na ten cel niezbędnie potrzebne.

Niedopuszczalnym jest zajęcie mieszkania na rzecz uprawnionego w art. 1 i osób, z nim we wspólnym gospodarstwie żyjących, jeśli przeciwnemu co do tego samego mieszkania zapadło prawomocne orzeczenie sądowe, uznające najem jako rozwiązany, albo wogóle nakazujące opróżnienie lokalu.

Art. 7. Lokale w hotelach mogą być zajmowane wyłącznie dla czasowego pomieszczenia:

1. przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw;
2. osób i organizacji, usuwanych z hoteli wskutek konieczności opróżnienia lokalu dla pomieszczenia uprawnionych z punktu 1 niniejszego artykułu.

Art. 8. Wydawanie orzeczeń o zajęciu i przydzieleniu mieszkań, względnie ich części, należy do zarządów gmin miejskich względnie do urzędów, przez zarządy gmin do tego wyznaczonych.

Orzeczenia o zajęciu wydawane będą na podstawie zgłoszeń lub rezultatów wywiadów urzędowych, po wysłuchaniu stron interesowanych.

Orzeczenie o zajęciu należy doręczyć na piśmie i za pokwitowaniem właścicielowi domu lub zarządcy oraz interesowanym lokatorom, przy zachowaniu przepisów o doręczaniu skarg sądowych.

Wciągnięcie na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art 10), następuje po 7 dniach od daty doręczenia orzeczenia, o ile strona nie skorzysta w ciągu tego czasu ze służącego jej prawa zażalenia.

Art. 9. Wywiadowca przy wykonywaniu wywiadu winien się wylegitymować nakazem zarządu gminy, względnie urzędu, przez zarząd gminy upoważnionego, a opiewającym na jego nazwisko i na oznaczone mieszkanie.

W razie stwierdzenia przez wywiadowcę istnienia warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, winien on doręczyć osobom, w art. 8 ust. 3 wymienionym, tymczasowy nakaz rekwizycyjny, podpisany przez kierownika urzędu, z tym skutkiem, że mieszkanie to, względnie jego część, aż do chwili wydania przez zarząd gminy orzeczenia nie może być nikomu ani w całości, ani w części odstąpione.

Orzeczenie o zajęciu winno być wydane i doręczone najdalej do 14 dni od dnia dokonania wywiadu, w przeciwnym razie posiadacz mieszkania odzyskuje prawo do rozporządzenia niem.

Od chwili doręczenia wydanego w określonym powyżej terminie orzeczenia o zajęciu lokal nie może być nikomu ani w całości, ani w części odstąpiony bez wiedzy i zgody zarządu gminy.

Art. 10. Zarządy gmin, względnie urzędy do tego wyznaczone, winny sporządzić i prowadzić listy mieszkań i pomieszczeń, względnie ich części, zakwalifikowanych do zajęcia, przydzielonych i objętych, jak również listy uprawnionych do otrzymania mieszkań petentów, którzy w należyty sposób swe uprawnienia stwierdzą.

Art. 11. Zarządy gmin, względnie urzędy do tego wyznaczone, mają obowiązek przydzielać lokale osobom, zamieszczonym na listach petentów, zgodnie z następującymi zasadami:

1. prawo pierwszeństwa do otrzymania przydzielonych lokali zależy od kolejności zgłoszeń o przydzielenie, z wyjątkiem uprawnio-

nych z punktu 1 art. 1 oraz — w wypadkach ważnego interesu państwowego — z pp. 3 i 4 tegoż artykułu, którym przysługuje prawo pierwszeństwa przed innymi petentami;

2. ilość przydzielonych petentowi pokoiów nie powinna przekraczać ilości osób, stanowiących jego rodzinę, stale z nim zamieszkującą i znajdującą się na jego utrzymaniu;

3. petent ma służące mu wyłącznie prawo osobiście przejrzeć listy zakwalifikowanych do zajęcia lokali i otrzymać karty polecające do 3 mieszkań, wybranych przez siebie, a odpowiadających udowodnionym potrzebom, a to w celu uzyskania zgody jednego z posiadaczy tych mieszkań na objęcie przez petenta zakwalifikowanego do zajęcia lokalu drogą przydzielenia mu tegoż przez zarząd gminy.

Piśmienną zgodę posiadacza lokalu petent winien przedstawić w ciągu 3 dni zarządowi gminy w celu uzyskania orzeczenia o przydzieleniu.

O ile petent z żadnym z posiadaczy lokali do porozumienia nie dojdzie, o czym w tym samym czasie zameldować powinien, będzie miał prawo do otrzymania lokalu drogą przydzielenia mu takowego w jednym z mieszkań, których posiadacze nie skorzystali z przysługującego im na mocy p. 4 niniejszego artykułu prawa wyboru lokatora;

4. posiadacz lokalu zakwalifikowanego do zajęcia ma prawo odrzucić przystanego przez zarząd gminy kandydata, lecz w takim razie obowiązany jest do dni 4 wybrać lokatora z pośród osób, zamieszczonych na listach uprawnionych do otrzymania mieszkań petentów.

O ile tego obowiązku nie spełni, nastąpi niezwłoczny przydział lokatora przez zarząd gminy, przyczem uwzględniony być winien stan rodzinny posiadacza mieszkania i lokatora.

Wyznaczenie podlegającej przydzieleniu części mieszkania należy w tym wypadku do zarządu gminy, posiadaczowi lokalu zaś prawo zażalenia przysługiwać nie będzie;

5. mieszkania, względnie części mieszkań, przydzielone przez zarządy gmin na podstawie p. 3 ust. 1 i 2 oraz p. 4 ustęp 1 niniejszego artykułu, traktowane być winny pod względem wynikających z faktu zajęcia i przydzielenia konsekwencji (art. 13 i 14) narówni z lokalami, przydzielonemi bez poprzedniego porozumienia się między posiadaczem lokalu, a wprowadzonym lokatorem.

Art. 12. Orzeczenie o przydzieleniu lokalu wydaje zarząd gminy po dojszciu do porozumienia petenta z posiadaczem mieszkania, względnie części mieszkania, ewentualnie po wyznaczeniu lokalu z urzędu.

Orzeczenie o przydzieleniu lokalu powinno zawierać ściśle i szczegółowe oznaczenie lokalu przydzielonego, wymienienie uprawnionego z art. 1 p. 1, względnie imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby, na rzecz której lokal przydzielono, imiona i nazwiska osób, mających wspólnie z osobą dla której lokal się przydziela, zamieszkać, wreszcie dzień objęcia lokalu. W razie zmian w składzie osób, mających wspólnie z osobą, której lokal przydzielono, zamieszkać, winno być wydane orzeczenie uzupełniające.

Dzień objęcia, o ile nie został ustalony w drodze zgodnego porozumienia stron, należy oznaczyć w ten sposób, by do opróżnienia mieszkania pozostawał czas nie dłuższy, niż 6 tygodni, nie krótszy jednak, niż 2 tygodnie.

Orzeczenie o przydzieleniu należy doręczyć w sposób, przewidziany dla doręczenia orzeczeń o zajęciu (art. 8).

Art. 13. Wskutek przydzielenia mieszkania uprawnionemu (art. 1), powstaje z urzędu między nim a właścicielem nieruchomości, względnie posiadaczem mieszkania, stosunek najmu, względnie podnajmu.

Wzajemne prawa i obowiązki stron, w stosunek ten wchodzących, określają dzielnicowe ustawy cywilne i ustawa o ochronie lokatorów z ograniczeniami, zawartemi w niniejszej ustawie. Wymagane w tych ustawodawstwach lub w szczegółowych umowach zezwolenie właściciela nieruchomości na podnajem, nie ma zastosowania w razie zajęcia lokalu, dokonanego na podstawie niniejszej ustawy.

Prawo, wypływające z przydzielenia lokalu, obejmować musi używanie przydzielonego lokalu, używanie urządzeń sanitarnych, pobieranie wody tudzież dostęp do tych urządzeń, jednak bez prawa korzystania z kąpieli.

Względem używania innych urządzeń, jak: mebli, wspólnego ogrzewania, oświetlenia, kuchni, kąpieli mogą się strony porozumieć w drodze dobrowolnej umowy.

Art. 14. Prawo korzystania z przydzielonego lokalu przysługuje uprawnionym z art. 1 pp. 2, 3, 4 tylko na czas pełnienia przez nich funkcji, uzasadniających przydzielenie lokalu. W razie ustania ich, musi być uprawnionemu pozostawiony odpowiedni czas do opróżnienia mieszkania. O długości tego czasu rozstrzyga władza, powołana do przydzielania lokali.

Prawa, wynikające z przydzielenia (art. 1, pp. 1—5), nie mogą być nawet za zezwoleniem właściciela nieruchomości przenoszone na inne osoby, chociażby do rodziny uprawnionego należące.

Naruszenie tego przepisu będzie karane w myśl art. 20 niniejszej ustawy, mieszkanie zaś odstąpione podlegać będzie ponownemu przydzieleniu przez zarząd gminy, bez względu na prawa nabywcy danego mieszkania, który może być na wniosek zarządu gminy eksmitowany z mieszkania drogą przymusu policyjnego.

Mieszkania, zwolnione wskutek zajęcia warunku, w ustępie 1 tego artykułu omawianego, mogą być przez zarząd gminy przydzielone innym uprawnionym.

Art. 15. Zarządy gmin miejskich mają prawo zwalniać mieszkania, względnie części mieszkań od całkowitego lub częściowego zajęcia i przywracać pierwotnym posiadaczom prawo rozporządzania takimi lokalami, gdy posiadacze udowodnią, iż zaszły okoliczności, pozwalające zaliczyć odnośne lokale do kategorii dostatecznie zużytkowanych lub nie podlegających zajęciu.

Jako okoliczności takie uważane będą:

1. powrót repatriantów (jeńców cywilnych i wojskowych, zakładników i reemigrantów), należących do rodziny właściciela lokalu, a nie posiadających własnego lokalu — lub też po-

wróć ich do własnego lokalu, zajętego orzeczeniem zarządu gminy lub innych władz podczas ich nieobecności;

2. przyrost rodziny (ożenek, zamążpójście, urodziny);
3. skupienie się rodziny w celu stałego zamieszkania w jednym mieszkaniu, częściowo przez zarząd gminy zajętem, zwłaszcza, gdy skupienie się następuje wskutek zwinienia jednego z posiadanych mieszkań (art. 3 p. 5 i art. 6 p. 5) i pozostawienia sobie tylko jednego.

Osoby, korzystające z lokali przydzielonych w zwalnianych w ten sposób mieszkaniach, mogą być z nich usunięte orzeczeniem zarządu gminy, lecz dopiero po przydzieleniu im przez zarząd gminy innych lokali i po złożeniu przez osobę, na której korzyść zwolnienie następuje, kosztów przeprowadzki na rzecz osoby usuwanej.

Art. 16. Jeżeli osoba, której przydzielono lokal na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. lub niniejszej, względnie osoby, wspólnie z nią do lokalu wprowadzone, przez uporczywe lub rażące przekraczanie obowiązującego porządku domowego, albo przez swe bezwzględne, nieprzyzwoite i wogóle nienależyte zachowanie się obrzydząją współmieszkańcom pobyt w domu lub porządek w domu ciężko zakłócają, właścicielowi domu, względnie posiadaczowi mieszkania, przysługuje prawo wymówienia lokalu takim osobom przez wniesienie sprawy na rozstrzygnięcie do urzędu rozjemczego do spraw najmu lub tam, gdzie go niema, do właściwego sądu.

Osoby, w ten sposób z lokalu usunięte, tracą prawo do ponownego przydzielenia im lokalu przez zarządy gmin.

Dokonane w ten sposób usunięcie lokatora z mieszkania, względnie części mieszkania, nie pociąga jednak za sobą wykreślenia lokalu z listy lokali, zakwalifikowanych do zajęcia.

Art. 17. Aż do czasu wprowadzenia w Rzeczypospolitej sądownictwa administracyjnego, od wydanych na podstawie przepisów niniejszej ustawy orzeczeń zarządów gmin, względnie urzędów, przez nie powołanych, służy stronom prawo zażalenia ze skutkiem wstrzymującym do władzy administracyjnej II instancji, która orzeka ostatecznie. Do czasu utworzenia w m. st. Warszawie władzy administracyjnej II instancji służy zażalenie do komisarza rządu m. st. Warszawy. Zażalenie winno być wniesione na ręce władz I instancji w ciągu dni 7, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia pisemnego.

Orzeczenia władz II instancji mogą być w ciągu dni 30 zaskarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a do czasu jego utworzenia — do Sądu Najwyższego w Warszawie, przyczem skargę należy wносить bezpośrednio do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, względnie Sądu Najwyższego.

Zaskarżenie to nie ma skutku wstrzymującego.

W b. dzielnicy pruskiej od orzeczenia zarządu gminy, względnie urzędu do tego wyznaczonego, służy zażalenie do wojewódzkich sądów administracyjnych, w dalszej zaś instancji — do wojewódzkich Rad Administracyjnych w myśl ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z 30 lipca 1883 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 195).

Art. 18. Za wydawanie patentom kart polecających (art. 1), za przydział im mieszkań (art.

12) oraz za przyjmowanie zażeń mają zarządy gmin miejskich prawo pobierać od petentów, względnie od właścicieli lokali, opłaty w wysokości, określonej przez siebie, a zatwierdzonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Opłaty te wpływają do kas zarządów gmin.

Art. 19. W celu ułatwienia wykonania niniejszej ustawy zarządy gmin miejskich mogą wydawać za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych postanowienia obowiązujące, mocą których mają prawo:

1. zabraniać, by lokale, które przed wejściem w życie niniejszej ustawy były używane jako mieszkalne, były przeznaczane na inne cele, jak np.: na fabryki, warsztaty, składy, banki, lokale handlowe;
2. nakazać, by właściciele domów i posiadacze mieszkań zgłaszali do zarządu gminy, względnie do urzędu przezeń wyznaczonego, znajdujące się w ich domach lub mieszkaniach lokale, zaliczone przez niniejszą ustawę do kategorii nie zamieszkałych i niedostatecznie użytkowanych;
3. zarządzić wreszcie, by w danej gminie odstępowanie praw najmu przez najmoierców osobom trzecim mogło się odbywać jedynie za uprzednią zgodą gminy.

Przekroczenie przepisów, zawartych w wydanych na podstawie niniejszego artykułu postanowieniach obowiązujących, będzie poczytywane za czyn karygodny narówni z przekroczeniem przepisów samej ustawy.

Niezastosowanie się zaś do postanowień obowiązujących, wydanych na podstawie punktów 1 i 3 niniejszego artykułu, pociągnie za sobą ponadto zajęcie przez zarząd gminy odnośnego lokalu na cele, wskazane w art. 1 niniejszej ustawy.

Od orzeczeń zarządów gmin, wydanych na podstawie postanowień artykułu niniejszego, służyć będzie stronom prawo zażalenia i zaskarżenia w drodze, określonej w art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 20. Winni przekroczenia przepisów niniejszej ustawy lub rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, i przeciwdziałania im, ulegną, o ile czyn karygodny nie podlega surowszemu wymiarowi kary w myśl ogólnych postanowień karnych, karze grzywnien w drodze administracyjnej od 500 do 100 000 mk.

Aż do wydania szczegółowych w tym względzie przepisów, od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w II instancji, odwoływać się można w ciągu 7 dni do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga w ostatniej instancji przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania od wyroków sądów powiatowych).

Uchylenie orzeczenia administracyjnego z przekazaniem sprawy władzy administracyjnej do ponownego rozpatrzenia sprawy i wydania orzeczenia nie może nastąpić.

Wniesienie odwołania do sądu nie wstrzymuje wykonania kary, kara grzywnien nie może być jednak w razie niemożności jej ściągnięcia zamieniona na karę aresztu przed uprawomocnieniem się wyroku.

W b. dzielnicy pruskiej obowiązuje ustęp pierwszy niniejszego artykułu, względem zaś właściwości władz, powołanych do wymierzania kar,

i postępowania znajdują zastosowanie przepisy §§ 453—458 ust. o post. karnem.

Art. 21. Wszystkie władze, a w szczególności władze policyjne obowiązane są udzielać zarządom gmin miejskich, względnie urzędowi, przez nie do wykonywania niniejszej ustawy powołanym, wszelkiej żądanej pomocy do wprowadzenia w życie ich postanowień, opartych na przepisach niniejszej ustawy.

Art. 22. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Z dniem jej wejścia w życie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 27 listopada 1919 roku o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. nr. 92, poz. 498) oraz wszelkie wydane na jej podstawie rozporządzenia wykonawcze, z wyjątkiem jednak wypadków, przewidzianych w art. 23 niniejszej ustawy, oraz z wyjątkiem artykułów 9, 10, 11 p. 2 i 13 ustawy z dn. 27 listopada 1919 r., które tracą moc obowiązującą z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy. Postanowienia dekretu Naczelnika Państwa z dn. 16 stycznia 1919 r. o zapobieganiu brakowi mieszkań (Dz. P. P. P. nr. 8, poz. 116), nieuchylone ustawą z dn. 28 czerwca 1919 r. (Dz. P. P. P. nr. 52, poz. 335) o ochronie lokatorów, i rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dn. 31 maja 1919 r. (nr. 63 — Tygodnik Urzędowy z dn. 2 czerwca 1919 r. nr. 15), zachowują moc obowiązującą, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy.

Art. 23. Na wniosek poszczególnych zarządów gmin miejskich Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo odroczyć wejście w życie niniejszej ustawy w obrębie danej gminy miejskiej na czas nie dłuższy wszakże, niż na 2 miesiące.

W odnośnych gminach miejskich obowiązywać będzie w okresie przejściowym ustawa z dn. 27 listopada 1919 r. z wyjątkiem artykułów 9, 10, 11 p. 2 i 13 oraz artykuł 17 niniejszej ustawy zamiast ust. 2 art. 8 ustawy z d. 27 listopada 1919 r.

Art. 24. Osoby, korzystające z lokali, przydzielonych na podstawie ustawy z dn. 27 listopada 1919 r., zachowują — z wyjątkiem, ustalonym w ostatnim ustępie niniejszego artykułu — prawo korzystania z nich nadal, pozatem jednak podlegają od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zarówno jak i przydzielone im lokale, wszystkim jej przepisom.

Lokale, zajęte na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. przez wszelkiego rodzaju urzędy, będą pozostawione do ich rozporządzenia, w razie jednak ich likwidacji lokale te mogą być przydzielone przez zarząd gminy w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych tylko nowopowstającym na mocy upoważnienia ustawowego urzędowi, w braku zaś takich urzędów oddane być winny niezwłocznie do rozporządzenia zarządów gmin na cele, wskazane w niniejszej ustawie.

Pokoje, zajęte w hotelach na podstawie dotychczas obowiązujących ustaw, winny być z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy zwolnione od zajęcia, z wyjątkiem zajętych przez osoby, należące do składu przedstawicielstw i misji państw obcych.

Art. 25. Wniesione do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy odwołania stron od orzeczeń zarządów gmin miejskich, względnie organów, wy-

konywujących ustawę z dn. 27 listopada 1919 r., mają być rozstrzygnięte przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Orzeczenie Ministra Spraw Wewnętrznych w powyższych sprawach mogą być zaskarżone przez strony do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a do czasu jego utworzenia — do Sądu Najwyższego zgodnie z przepisami art. 17 niniejszej ustawy

Art. 26. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 27. Ustawa niniejsza traci moc obowiązującą w rok po jej wejściu w życie, poczem osoby, zajmujące lokale na jej podstawie, będą mogły nadal z nich korzystać na zasadzie ustawy o ochronie lokatorów.

Marszałek: **Trąmpczyński.**

Prezydent Ministrów: **Antoni Ponikowski.**

Minister Spraw Wewnętrznych: **Kamiński.**

Minister Sprawiedliwości: **Sobolewski.**

Powyzszą ustawę podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

298.

Ustawa z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Art. 1. Art. 2 ustawy z dnia 29 maja 1920r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 500 000 mk., o ile majątek przechodzi na małżonka lub zstępny, a 100 000 mk. o ile majątek przechodzi na inną osobę.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnego w linii prostej, jeżeli wartość ich nie przewyższa 500 000 mk.“.

Art. 2. Taryfa opodatkowania spadków i darowizn (załącznik do art. 3 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do ustawy niniejszej.

Art. 3. Art. 20 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) uzupełnia się następującym ustępem drugim:

„O ile chodzi o opodatkowanie majątku spadkowego, przechodzącego na zstępnych małoletnich lub na wdowę po spadkodawcy, władza skarbową zbada z urzędu przed wysłaniem nakazu płatniczego — po uprzednim zasięgnięciu na żądanie płatnika opinii zaprzysiężonych znawców (art. 6) — czy zachodzi warunek, określony w zdaniu pierwszym niniejszego artykułu, a w razie istnienia tego warunku zezwoli w nakazie płatniczym na odroczenie płatności podatku lub na uiszczenie ratami“.

Art. 4. Sumę 50 000 mk., przewidzianą w art. 22 i 45 powołanej ustawy, podwyższa się do 500 000 mk.

Art. 5. Art. 35 powołanej ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Urzędy stanu cywilnego są obowiązane przysyłać władzy skarbowej wyciągi z każdego aktu zejścia.

Urzędy gminne (wiejskie i miejskie) obowiązane są na żądanie władzy skarbowej udzielać wiadomości o stosunkach majątkowych osób zmarłych oraz o spadkobiercach.

Osoby, obowiązane do uiszczenia podatku, jak również wykonawca testamentowy, kurator spadku wakującego, dłużnicy spadkodawcy oraz osoby, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych, potrzebnych dla wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do dostarczenia danych jest małoletnim nieusamowolnionym, lub bezwładnowolnym, to obowiązku powyższego winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiotach, objętych niniejszym artykułem wydane będą rozporządzeniem“.

Art. 6. Szacunek majątku, od którego należy się podatek spadkowy lub podatek od darowizn, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną. Jeżeli suma podana, zdaniem władzy skarbowej, nie odpowiada wartości sprzedażnej, to władza skarbowa ma wezwać podatnika do odpowiedniego podwyższenia podanej wartości, wyznaczając mu termin najmniej 2-tygodniowy do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział, lub jeżeliby ponowne jego oświadczenie pozostawiało wątpliwość co do trafności szacunku, władza skarbowa ustali wartość sprzedażną na podstawie opinii znawców, zaprzysiężonych przez sąd. Jeżeli wartość w ten

sposób ustalona, przewyższa wartość, podaną przez podatnika, więcej niż o trzecią część, to koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik.

Gdzie niema stale ustanowionych i zaprzysiężonych znawców sądowych dla odnośnego zakresu wiadomości, lub gdy liczba ich nie wystarcza, sąd na żądanie władzy skarbowej ustawni stałych znawców i odbierze do nich przysięgę. Właściwość sądów w tych wypadkach oraz sposób ustanawiania, zaprzysięgania i wynagrodzenia znawców określi rozporządzenie.

Art. 7. Uchyła się art. 36 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) oraz §§ 36, 39 i 43 ustawy o podatku spadkowym dla Rzeszy Niemieckiej z dnia 3 czerwca 1906 r. (Dz. Ust. z 1906 r. str. 654).

Zdanie pierwsze § 37 powołanej ustawy niemieckiej otrzymuje brzmienie następujące:

„Osoby, obowiązane do uiszczenia podatku, mają na wezwanie władzy skarbowej złożyć w terminie, przez tę władzę oznaczonym, zeznanie majątku spadkowego“.

Art. 8. W zakresie opodatkowania spadków ustawa niniejsza — z wyjątkiem art. 4 — będzie stosowana do spadków, otwartych w czasie od dnia 1 lipca 1921 r., co do których do dnia jej ogłoszenia nie dokonano wymiaru podatku spadkowego.

O ile zaś od spadków, otwartych w czasie od dnia 1 lipca 1921 r. podatek spadkowy został wymierzony przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, służy podatnikowi, bez względu na to, czy podatek zapłacił czy nie, prawo wniesienia zażalenia do Ministerstwa Skarbu, które nakaże

Taryfa o podatku spadków i darowizn.

Po- zyc- ja	Określenie podatnika według jego znanom osobistych, w szczególności, według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich.													
		do 100 tys.	ponad 100 tys. do 300 tys.	ponad 300 tys. do 500 tys.	ponad 500 tys. do 1 mil.	ponad 1 mil. do 2 mil.	ponad 2 mil. do 4 mil.	ponad 4 mil. do 8 mil.	ponad 8 mil. do 15 mil.	ponad 15 mil. do 25 mil.	ponad 25 mil. do 40 mil.	ponad 40 mil. do 60 mil.	ponad 60 mil. do 80 mil.	ponad 80 mil. do 100 mil.	ponad 100 mil.
		Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej:													
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n
1	Małżonek. Zstępny	—	—	—	2	3	4	5	6	8	10	12	14	17	20
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25	25*)
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzień rodzeństwa. Pasiерб	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36	36*)
4	Krewni do 4 stopnia wyżej nie wymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne)	—	7	9	11	14	17	20	24	26	32	36	40	45	45*)
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskim—co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne, nauki lub nauczania	—	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Inni	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60	60*)

*) Od majątku, którego czysta wartość przewyższa 100 mil. marek, a który otrzymuje podatnik, wymieniony pod poz. 2, 3, 4 lub 6, wymierza się podatek jednolicie według stawki, wymienionej pod lit. „n“

zrewidowanie dokonanego wymiaru i w wypadkach wymierzenia niezgodnego z ustawą z dnia 29 maja 1920 r. oraz w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, obniży odpowiednio podatek. Prawo wnoszenia tych zażaleń przysługuje zainteresowanym w przeciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Zażalenia te winny być rozstrzygnięte i ewentualne nadpłaty zwrócone najpóźniej w ciągu roku od ich zgłoszenia.

Art. 9. Art. 3 i 6 niniejszej ustawy stosowane będą we wszystkich przypadkach, w których do dnia ogłoszenia ustawy nie dokonano wymiaru podatku.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek: **Trampczyński.**

Prezydent Ministrów: **Antoni Ponikowski.**

Minister Skarbu: **Michalski.**

Minister Sprawiedliwości: **Sobolewski.**

Minister Spraw Wewnętrznych: **Kamieński.**

Powyzszą ustawę i taryfę podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

299.

Ustawa z dnia 6 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. prusk. str. 259) i ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 520), obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej

Art. 1. Przepis § 4 pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Praw prusk. str. 259) zmienia się w ten sposób, że obowiązek opłacania podatku dochodowego w roku 1921—1922 rozpoczyna się przy dochodzie rocznym ponad 11,500 mk., zaś w roku 1922—1923 ponad 180,000 mk.

Art. 2. Do art. 6 dodać punkt 3a: „z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę“

Wzmiankowane przy punkcie 4 liczby 1 do 3 zmienia się na 1 do 3a.

Przy wymiarze podatku od dochodów, wymienionych w punkcie 3a, osiągniętych w roku 1920, bierze się w rachubę:

przy dochodzie do 40 000 mk. włącznie—0,5,
ponad 40 000 do 100 000 mk.—0,6,
ponad 100 000 mk.—0,7,

zaś w roku 1921—

przy dochodzie do 250 000 mk.—0,3,
ponad 250 000 do 1 000 000 mk.—0,4,
ponad 1 000 000 mk.—0,5,

części podatku, przypadającego według taryfy § 17.

Art. 3. Wysokość potrącalnych składek i premji (§ 8 część II punkt 3 i 4 powołanej ustawy) podwyższa się w roku 1921—1922 na 2 000 mk., w roku 1922—1923 — na 20 000 mk.

Art. 4. Do § 17 wstawia się na rok 1922—1923 następującą taryfę:

L. p.	Wysokość dochodu w tysiącach marek	Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek
1	180— 200	0,5	1
2	200— 220	0,51	1,12
3	220— 240	0,52	1,25
4	240— 260	0,53	1,38
5	260— 280	0,54	1,51
6	280— 300	0,55	1,65
7	300— 340	0,56	1,9
8	340— 380	0,57	2,17
9	380— 420	0,58	2,44
10	420— 460	0,59	2,71
11	460— 500	0,6	3
12	500— 550	0,62	3,41
13	550— 600	0,64	3,84
14	600— 650	0,66	4,29
15	650— 700	0,68	4,76
16	700— 750	0,7	5,25
17	750— 800	0,72	5,76
18	800— 850	0,74	6,29
19	850— 900	0,76	6,84
20	900— 950	0,78	7,41
21	950—1000	0,8	8
22	1000—1100	0,84	9,24
23	1100—1200	0,88	10,56
24	1200—1300	0,92	11,96
25	1300—1400	0,96	13,44
26	1400—1500	1	15
27	1500—1600	1,1	17,6
28	1600—1700	1,2	20,4
29	1700—1800	1,3	23,4
30	1800—1900	1,4	26,6
31	1900—2000	1,5	30
32	2000—2100	1,6	33,6
33	2100—2200	1,7	37,4
34	2200—2300	1,8	41,4
35	2300—2400	1,9	45,6
36	2400—2500	2	50
37	2500—2600	2,1	54,6
38	2600—2700	2,2	59,4
39	2700—2800	2,3	64,4
40	2800—2900	2,4	69,6
41	2900—3000	2,5	75
42	3000—3200	2,8	89,6
43	3200—3400	3,1	105,4
44	3400—3600	3,4	122,4
45	3600—3800	3,7	140,6
46	3800—4000	4	160
47	4000—4200	4,3	180,6
48	4200—4400	4,6	202,4
49	4400—4600	4,9	225,4
50	4600—4800	5,2	249,6
51	4800—5000	5,5	275
52	5000—5200	5,8	301,6
53	5200—5400	6,1	329,4
54	5400—5600	6,4	358,4
55	5600—5800	6,7	388,6
56	5800—6000	7	420
57	6000—6200	7,4	458,8
58	6200—6400	7,7	492,8
59	6400—6600	8,1	534,6
60	6600—6800	8,4	571,2
61	6800—7000	8,8	616
62	7000—7200	9,1	655,2
63	7200—7400	9,5	703
64	7400—7600	9,8	744,8
65	7600—7800	10,2	795,6
66	7800—8000	10,5	840

L. p.	Wysokość dochodu w tysiącach marek	Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek
67	8000—8200	10,9	893,8
68	8200—8400	11,2	940,8
69	8400—8600	11,6	997,6
70	8600—8800	11,9	1047,2
71	8800—9000	12,2	1098
72	9000—9200	12,6	1159,2
73	9200—9400	12,9	1212,6
74	9400—9600	13,3	1276,8
75	9600—9800	13,6	1332,8
76	9800—10000	14	1400
77	10000—10200	14,3	1458,6
78	10200—10400	14,6	1518,4
79	10400—10600	14,9	1579,4
80	10600—10800	15,2	1641,6
81	10800—11000	15,5	1705
82	11000—11200	15,8	1769,6
83	11200—11400	16,1	1835,4
84	11400—11600	16,3	1890,8
85	11600—11800	16,5	1947
86	11800—12000	16,7	2004
87	12000—12200	16,9	2061,8
88	12200—12400	17,1	2120,4
89	12400—12600	17,3	2179,8
90	12600—12800	17,5	2240
91	12800—13000	17,7	2301
92	13000—13200	17,9	2362,8
93	13200—13400	18,1	2425,4
94	13400—13600	18,3	2488,8
95	13600—13800	18,5	2553
96	13800—14000	18,7	2718
97	14000—14200	18,9	2683,8
98	14200—14400	19,1	2750,4
99	14400—14600	19,3	2817,8
100	14600—14800	19,5	2886
101	14800—15000	19,7	2955
102	15000—15200	19,9	3024,8
103	15200—15400	20,1	3095,4
104	15400—15600	20,3	3166,8
105	15600—15800	20,5	3239
106	15800—16000	20,7	3312
107	16000—16200	20,9	3385,8
108	16200—16400	21,2	3476,8
109	16400—16600	21,4	3552,4
110	16600—16800	21,6	3628,8
111	16800—17000	21,8	3706
112	17000—17200	22	3784
113	17200—17400	22,2	3862,8
114	17400—17600	22,4	3942,4
115	17600—17800	22,6	4022,8
116	17800—18000	22,8	4104
117	18000—18200	23	4186
118	18200—18400	23,2	4268,8
119	18400—18600	23,4	4352,4
120	18600—18800	23,6	4436,8
121	18800—19000	23,8	4522
122	19000—19200	24	4608
123	19200—19400	24,25	4704,5
124	19400—19600	24,5	4802
125	19600—19800	24,75	4900,5
126	19800—20000	25	5000

Przy dochodzie ponad 20 000 000 mk. podatek wynosi 5 000 000 mk. i oprócz tego 50 000 mk. od każdego pełnych 200 000 mk. ponad 20 000 000 mk.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych:

ponad 20.000.000 mk. do 30.000.000 mk. — 1%
„ 30.000.000 „ „ 40.000.000 „ — 2%
„ 40.000.000 „ „ 50.000.000 „ — 3%
„ 50.000.000 „ „ 60.000.000 „ — 4%
„ 60.000.000 „ „ 75.000.000 „ — 5%
„ 75.000.000 „ „ 90.000.000 „ — 6%
„ 90.000.000 „ „ 120.000.000 „ — 7%
„ 120.000.000 „ „ 150.000.000 „ — 8%
„ 150.000.000 „ „ 200.000.000 „ — 9%
„ 200.000.000 „ „ — 10%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Art. 5. Od spółek, wymienionych w § 18, pobiera się w roku 1922—1923 stawki o jeden stopień wyższe, niż wymienione w § 17.

Art. 6. Granice dochodu, określone w § 19 i 20 ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonym pruską ustawą z dnia 26 maja 1909 r. (Zb. Pr. prusk. str. 349), uzasadniające ulgi podatkowe, podwyższa się z kwoty 6 500 mk. w r. 1921—1922 na 24 000 mk., w r. 1922—1923 na 1 000 000 mk., z kwoty 9 500 mk. w r. 1921—1922 na 24 000 mk., w r. 1922—1923 na 1 000 000 mk., zaś z kwoty 12 500 mk. w r. 1921—1922 na 50 000 mk., w roku 1922—1923 na 1 500 000 mk.

Art. 7. Kwotę 3 000 mk., wyszczególnioną w ust. 1 § 25, w § 33, w ust. 2 § 36, w ust. 2 § 42, w punkcie 1 i 2 ust. I i w ust. II § 43, tudzież w ust. 1 § 70—podwyższa się w r. 1922—1923 na 500 000 mk.

Art. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 roku w przedmiocie zmiany niektórych postanowień pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r., obowiązującej w b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 520), zmienia się w ten sposób, że zamiast sumy 4 000 mk. wstawia się na rok 1922—1923 500 000 mk.

Kary, przewidziane za przewinienia w art. 3 i 4 tejże samej ustawy, podnosi się 10-krotnie.

Art. 8. Ustęp 1 § 79 otrzymuje brzmienie następujące: „Za podstawę wymiaru podatków i ciężarów, nakładanych przez samorządowe i inne publiczne związki według stawek podatku dochodowego, mają służyć stawki podatku dochodowego z § 17 i 18 powołanej ustawy pruskiej, zaś w r. 1922—1923 oblicza się przy rocznym dochodzie:

	dodatek samorządowy w kwocie:
do 84,000 mk.	120 mk.
ponad 84,000—132,000 mk. . . .	240 „
„ 132,000—180,000 mk. . . .	400 „

Art. 9. Do państwowego podatku dochodowego za rok 1922—1923 mogą być nałożone dodatki na rzecz gmin i związków komunalnych, z tem jednak ograniczeniem, że łączna suma podatku państwowego i dodatków nie może przewyższać przy dochodzie podatkowym do stopnia 21 włącznie 4%, do stopnia 41—8%, do stopnia 51—10%, do stopnia 76—20%, 101—30%, powyżej stopnia 101—40% dochodu podatkowego płatnika.

Art. 10. Z pływów państwowego podatku dochodowego za rok 1922—1923 pobierają gminy i związki komunalne 30%.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1921 roku.

Marszałek: **Trąmpczyński.**

Prezydent Ministrów: w z. **Stesłowicz.**

Minister Skarbu: **Michalski.**

Powyzszą ustawę podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

300.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 marca 1922 r. w przedmiocie ustalenia właściwości i siedziby okręgowych urzędów ziemskich w b. dzielnicy pruskiej.

Na mocy art. 13 i 34 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 461) zarządza się co następuje:

§ 1. Okręgowy urząd ziemski z siedzibą w Poznaniu obejmuje swą działalnością następujące powiaty: Kępno, Ostrzeszów, Odolanów, Ostrów, Koźmin, Krotoszyn, Pleszew, Leszno, Gostyń, Rawcz, Kościan, Śmigiel, Nowotomyśl, Grodzisk, Wolsztyn, Międzychów, Poznań — zachód, Poznań — wschód, Szamotuły, Oborniki, Środa, Szrem, Września, Jarocin, Gniezno, Witków, Mogilno, Inowrocław, Strzelno, Żnin, Wągrowiec, Chodzież, Czarnków, Szubin.

§ 2. Ustanowiony dla województwa Pomorskiego okręgowy urząd ziemski ma siedzibę w Bydgoszczy i obejmuje powiaty: Toruń, Wąbrzeźno, Chełmno, Brodnica, Lubawa, Działdowo, Grudziądz, Świecie, Gniew, Starogard, Tczew, Kościerzyn, Chojnice, Tuchola, Sempólno, Wejherowo, Puck, Kartuzy, Bydgoszcz, Wyrzysk.

§ 3. Aż do ogłoszenia rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego o uruchomieniu i organizacji wewnętrznej okręgowego urzędu ziemskiego w Bydgoszczy, okręgowy urząd ziemski w Poznaniu spełnia nadal czynności wskazane w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1920 r. w przedmiocie utworzenia okręgowych urzędów ziemskich na obszarze b. dzielnicy pruskiej oraz reorganizacji Państwowej Komisji Generalnej i Urzędu Osadniczego w Poznaniu (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 5 poz. 27) na obszarze wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia powiatów województwa Pomorskiego.

§ 4. Wykonanie tego rozporządzenia porucza się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dnjem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: **Antonij Ponikowski.**

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
w z. **J. Makulski.**

Powyzsze podaję do ogólnej wiadomości.
Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

301.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokowych z jęczmienia, owsa i ich przetworów.

Na podstawie art. 2, 4 i 7 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz.

U. R. P. Nr. 67, poz. 449) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie zakazu pędzenia napojów wysokowych z pszenicy, żyta i ich przetworów w kampanji gorzelniczej 1921/22 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104 poz. 753) rozszerza się również na jęczmień, owies i ich przetwory.

Zakaz ten nie odnosi się do jęczmienia browarnianego, przeznaczonego wyłącznie do wyrobu piwa, tudzież do jęczmienia, przeznaczonego na wyrób siodu, który dodawać wolno do zacierów gorzelnianych w maksymalnej ilości 3% w stosunku do płodów zacieranych w gorzelnii.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: **Antonij Ponikowski.**

Minister Spraw Wewnętrznych: **Kamieński.**

Minister Sprawiedliwości: **Sobolewski.**

Powyzsze podaję do ogólnej wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

302.

Ogłoszenie Wojewody Pomorskiego w sprawie sprzedaży 200 koni rewidykowanych z Niemiec.

Ministerstwo Rolnictwa donosi, iż wkrótce nadejdzie na Pomorze transport koni — 200 sztuk — rewidykowanych z Niemiec. Konie te mają być sprzedane na licytacji rolnikom potrzebującym konie, którzy się wykażą odpowiednimi zaświadczeniami starostw.

Upraszam powyzsze podać do publicznej wiadomości i ze względu na małą ilość koni tylko takim rolnikom wydawać zaświadczenie, którzy udowodnią prawdziwą potrzebę.

Licytacja odbędzie się **prawdopodobnie** w Brodnicy, dzień sprzedaży podam później.

Za Wojewodę: (—) Podpis.

Podaję powyzsze do ogólnej wiadomości. Reflektanci którzy konie niezbędnie potrzebują, a nie są w stanie ich nabyć w wolnym handlu, winni udać się poprzednio do miejscowego p. wójta, który poświadczy prawdziwą potrzebę, i z takim zwrócić się do starostwa celem uzyskania odpowiedniego zaświadczenia.

Puck, dnia 12 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

303.

Obwieszczenie Pomorskiej Izby Skarbowej w sprawie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

Na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 kwietnia 1922 r. rozciąga się moc obowiązującą postanowień § 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 28/X 1921 (Dz. Ust. Rz. P. nr. 96 poz. 705) wydanego do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14/X 1921 (Dz. Ust. Rz. P. nr. 86, poz. 628) w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i na były zabór pruski z dniem 1 maja 1922 r.

W myśl powyżej przytoczonych §§ spirytus surowy wyrobiony w gorzelniach może być wywieziony z gorzelnii tylko do wolnych składów, rafinerji spirytusu, zakładów denaturacyjnych

względnie do octowni, przydzielonych z poboru spirytusu do gorzemi. Ule gorzemia posiada własny oddział rektyfikacyjny, spirytus rektyfikowany może być wywozony do taryfk wodek, do wolnych składów, do przydzielonych im z poborem spirytusu zakładów, przerabiających spirytus na cele techniczne. — Z rafinerji uznanych za wolny skład, tudzież z rafinerji wogóle, spirytus rektyfikowany może być wywozony do likierni, dalej na zasadzie zezwolen Izby Skarbowej na cele lecznicze, do aptek, szpitali, octowni, zakładów denaturacyjnych i zakładów przerabiających spirytus na cele techniczne.

Do konsumpcji wewnątrz kraju mogą być wydawane z likierni tylko wódki gatunkowe (wódka, likiery, rozoiisy, rum i t. d.) w naczyniach zamkniętych o maksymalnej zawartości alkoholu, unormowanej w artykule 3 ustawy z dnia 23/IV 1920 o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych i tylko do koncesjonowanych miejsc sprzedaży. Naczynia z wódkami gatunkowymi muszą być zaopatrzone w etykietę likierni z uwidocznieniem na tejże firmy, nazwy i stopniowości, tudzież ilości wódki gatunkowej i banderole, nalepioną na korku i bokach szyjki naczynia. Banderole należy nabywać w Kasie Skarbowej po cenie kosztów nakładu.

Podatek konsumcyjny w pełnej wysokości pobiera się od spirytusu, przeznaczonego na cele konsumcyjne, dla aptek, zakładów farmaceutycznych, perfumeryjnych, kosmetycznych. Od spirytusu przeznaczonego dla szpitali publicznych (rządowych, komunalnych, miejskich i dobroczynnych) do celów leczniczych i do przyrządzania lekarstw w aptekach szpitalnych, tudzież do robót w pracowniach przy zakładach naukowych i tych zakładach doświadczalnych, które założono w celach ogólnospołecznych zniża się podatek na 10%, dla innych celów technicznych na 20% każdorazowego podatku spożywczego.

Od podatku zwalnia się spirytus przeznaczony do wyrobu octu, do ogrzewania opalania i poruszania silników oraz dla specjalnych celów technicznych na wniosek Ministerstwa Przemysłu i Handlu, tudzież zaniki spirytusu w dozwolonych granicach.

Spirytus korzystający z ulg lub zwolnienia od podatku przeznaczony do celów technicznych i celów wymienionych w poprzednim ustępie musi być zdenaturowany w sposób, wykluczający go jako napoju alkoholowego.

Zezwolenia na pobór spirytusu do celów wymienionych w ustępie 5 udziela, Izba Skarbową na prośbę odnośnego przedsiębiorstwa, zaopatrzoną w poświadczenie władzy przemysłowej II instancji co do ilości zapotrzebowania. Spirytus taki przed użyciem skażony zostanie środkami skażającymi, dostarczonymi przez przedsiębiorstwo. — Zezwolenia na pobór spirytusu dla aptek, szpitali publicznych i na cele naukowe udziela Izba Skarbową na prośbę odnośnych zakładów, zaopatrzoną w poświadczenie odnośnego Ministerstwa, względnie upoważnionej przez nie Władzy II instancji co do zapotrzebowania.

Z dniem wejścia w życie powyższych postanowień tracą moc obowiązującą sprzeczne z nimi przepisy niemieckiego rozporządzenia wykon. do ustawy o opodatkowaniu spirytusu z dnia 15/VII 1909 (Dz. Ust. Rz. Niem. str. 661).

P. T. przemysłowcy i kupcy, wykonujący jedno z przedsiębiorstw, objętych powyższymi postanowieniami, zechcą zwrócić się do Pom. Izby Skarbowej w Grudziądzu z odpowiednio udokumentowanymi wnioskami w terminie najpóźniej do dn. 31/IV 1922 roku celem uznania ich przedsiębiorstw za odpowiadające wymaganiom rozporządzenia i wydania odpowiednich stwierdzeń zgłoszenia, uprawniających do poboru rektyfikatu opodatkowanego, nieopodatkowanego względnie ulgowego.

Wydawanie spirytusu z rektyfikacji likierniom do dn. 31/IV 1922 r. odbywać się będzie na podstawie tymczasowo wydanych tym przedsiębiorstwom potwierdzeń przez Urzędy Skarb. akc. i mon. państw. względnie Urzędy Kontr. skarb.

Nadmienia się, że w powyżej podanym terminie bez powyższych zezwoleń, ani rektyfikat z rafinerji nie będzie wydany, ani sprzedawca nie będzie mógł bez niego nabyć gatunkowej wódki z likierni. Wymagane powyższymi §§ zaopatrzenie, naczyń z wódkami gatunkowymi w hurtownych i drobnych sprzedażach w banderole i przepisane etykiety już z dn. 1 V 1922 r. przesuwa się do dn. 15 maja br. po którym to dniu naczynia z wódkami w wolnym obrocie muszą już być przepisowo obanderolowane i zaopatrzone w etykietę pod groźbą pociągnięcia winnych do odpowiedzialności. Z dniem 1 V b. r. wszystkie przedsiębiorstwa, o których powyżej mowa, poddaje się kontroli skarbowej.

Grudziądz, dnia 27 kwietnia 1922 r.

Pomorska Izba Skarbową.

304.

Obwieszczenie dot. zgłoszenia źrebiąt pochodzących od klaczy pożyczonych od wojska.

W łączności z ogłoszeniem w Orędowniku pow. nr. 34 poz. 269 podają do wiadomości, że w myśl rozkazu M. S. Wojsk. Dep. X. L. dz. 8000 z dnia 25 kwietnia br. źrebięta urodzone od wypożyczonych klaczy wojskowych stanowią własność rządową M. S. Wojsk., winny być oszacowane i sprzedane wypożyczającemu po cenie szacunkowej lub z licencji, o ile wypożyczający nie odmówi się od kupna. Poza to należy natychmiast źrebięta pochodzące od tych klaczy i następne każde urodzenie źrebięcia zgłosić do Komendy Uzupełnień koni przy D. O. Gen. Pom. w Grudziądzu.

Pp. wójci stwierdzą natychmiast, czy i ile się w ich obwodzie wymienionych klaczy znajduje i przedłożą mi spis do dnia 10 lipca 1922 r.

Puck, dnia 10 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

305.

Premjowanie stadników i knurów włościąńskich (gminnych).

a) Premjowanie stadników.

Włościąńska hodowla wogóle, a hodowla bydła rogatego w szczególności znajduje się w stanie opłakanym. Objaw ten jest tem więcej ubolewania godny, że drobna własność posiada na Pomorzu olbrzymią większość bydła w swoim ręku i że włościanie nie czynią żadnych starań w kierunku poprawienia jakości bydła, popełniając nadal błąd za błędem od urodzenia cielęcia aż do oddania bydlęcia pod nóż. — Najmniej

wagi kładą drobną gospodarze na dobroć stadnika, który jest najważniejszym czynnikiem w hodowli bydła.

Przeprowadzone przez P. I. R. licencje stadników wykazały, że zaledwie 5% stadników, będących w posiadaniu małorolnych, posiada możliwe jeszcze kwalifikacje hodowlane. Reszta winna uleść ubojowi lub kastracji.

Pomorska Izba Rolnicza idzie już małorolnym z pomocą, tworząc liczne stacje stadników. Nie ograniczając się na urządzaniu tego rodzaju stacji pragnie P. I. R. drogą premjowania wzbudzić u włościan zachętę do trzymania dobrych stadników, dalej do ich wzorowego pielęgnowania i żywienia.

Premjowanie takie odbędzie się łącznie z jeziennym licencjonowaniem stadników we wszystkich powiatach Województwa Pomorskiego. Nagrody mogą uzyskać stadniki czarnej białej rasy nizinnej, w rękę gospodarzy, poniżej 500 morgów. Stadniki z udowodnionem pochodzeniem mają pierwszeństwo. Nagrody wynosić będą 10—20 000 Mk. i 25% dodatku za stadniki przedstawione w oprzęgu lub pod jeźdźcem. Stadniki gminne, zakupione za pomocą środków P. I. R. otrzymują połowę tych premji.

Stadnik musi być już conajmniej jeden rok w posiadaniu odnośnego gospodarza.

b) Premjowanie knurów.

Jednocześnie z premjowaniem stadników odbędzie się — w interesie podniesienia hodowli trzody chlewnej u drobnej własności — rozdzielanie wysokich nagród za dobre knury — rasy biało-angielskiej (Yorkschiere) i uszlachetnionej rasy krajowej (Klapouchów). W premjowaniu mogą brać udział tylko gospodarze poniżej 300 morgów. Premje wynosić będą 5—10 000 marek (za knury subwencjonowane przez Izbę 50% tej sumy). Knur musi być conajmniej jeden rok w rękę ubiegającego się o premję.

W komisji, przeprowadzającej premjowanie, biorą udział: wicepatron, przewodniczący komisji licencjującej buhaje i naczelnik wydziału hodowli P. I. R. względnie jego zastępca.

Podając to już teraz do wiadomości, wzywamy włościan do najliczniejszego udziału.

Toruń, dnia 4 maja 1922 r.

Pomorska Izba Rolnicza.

306.

Dot. kursu podkuwaczy koni.

Nowy kurs podkuwaczy koni w Toruniu rozpocznie się dnia 1 lipca 1922 r. Od kandydatów, chcących brać udział w kursie tym, wymaga się ukończenia 19 roku życia i przedłożenia świadectwa czeladnika kowalskiego. Kurs trwa trzy miesiące a nauka jest bezpłatna. Koszta utrzymania podczas brania udziału w kursie ponosi kandydat osobiście.

Uprasza się zgłoszenia na kurs przedkładać na ręce p. Dr. Gracza. Rady Wojewódzkiego w Toruniu, do dnia 20 czerwca 1922 r.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

307.

Zarządzenie udzielenia pomocy żandarmerji wojskowej.

Dowiaduję się, że pp. wójci wzgl. sołtysi nie udzielają w razie potrzeby i żądania pomocy żandarmerji wojskowej. Tak samo jak policja Pań-

stwowa, czuwa Żandarmerja wojskowa nad porządkiem i wykonuje patrole nocne w interesie bezp. publicznego.

Polecam wobec tego pp. wójtom oraz sołtysom w powiecie, aby odtąd Żand. Wojskowej okazywały pomoc w razie potrzeby, przede wszystkim przy wyszukaniu schronienia na noc, gdyż często się zdarza, że służba nie zezwala im na powrót do miejsca postoju

Puck, dnia 10 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

308.

Dot. rocznego odszkodowania urzędników stanu cywilnego.

Nawiązując do obwieszczenia dot. odszkodowania urzędników stanu cywilnego w Orędowniku Powiatowym nr. 81, poz. 720 rok 1921, wzywam niniejszem wszystkich sołtysów i przełożonych obszarów dworskich do ściągnięcia odszkodowania dla urzędników stanu cywilnego i uiszczenia na ich ręce.

Puck, dnia 10 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

309.

Zebrań organizacyjne Żalobnego Krzyża.

W dniu 9 czerwca rb. o godz. 10 przed południem w sali Domu Kuracyjnego odbędzie się zebranie organizacyjne celem założenia Powiatowego Towarzystwa Polskiego Żalobnego Krzyża.

Polecam pp. Burmistrzowi i Sołtysom ogłosić powyższe w swoich gminach w przyjęty tam sposób i zachęcać mieszkańców gmin, aby jak najliczniej stawili się na zebranie.

Puck, dnia 15 maja 1922 r.

Lipski, starosta.

= OGŁOSZENIA =

Zdrowie i Miljony

oszczędza każdy, kto
stałe pali tytoń

do fajki

i papierosów

J. B. Xanthi-Mogul

Józefa Bilskiego.

POMORZANKA

*pierwszorzędna kawiarnia, cukiernia i jadłodajnia
w Wejherowie przy ulicy Gdańskiej nr. 60*

*z codziennym wiedeńskim artystycznym triokoncercem
pod kierownictwem kapelmistrza p. Alfonsa Lubnauła.*

*Ciepłe i zimne potrawy pierwszej
dobroci i każdego czasu*

Pieczyno poza dom odstawię w każdej ilości

*Z poważaniem
Bronisław Metelski*

K u p u j e m y

**drzewo świerkowe i jodłę
od 12 cm. począwszy słomę
prasowaną, stary papier**

**Wielkopolska Papiernia
Bydgoszcz**

Telefon 1130

teleg. „Papyrus“